

Njegov pogled.

(Svetopisemska povest. — Spisal *Fr. Kralj.*)

(Konec.)

IV.

Prišla je velika noč, ki je najpomembnejša za ves človeški rod, ki loči svet v dve dobi: v dobo jeze božje in dobo milosti božje. Prišla je velika noč, ko je imel trpeti božji Sin na sramotnem lesu križa, da je opral vse krivde vsega sveta, da bo zavladal zopet čez vesoljno zemljo: mir, ljubezen, sprava. Tedaj boš utešen tudi ti, potrti Samuel, Njegova dragocena kri bo umila in oprala tudi Barabove krivde. Tedaj se bo izpolnila Njegova obljuba:

„Tvoj sin bo rešen!“

Napočil je svetovnoznani, a najžalostnejši dan v človeški zgodovini: zazoril je veliki petek.

Drvenje in vrvenje tisoč in tisoč ljudij pred gradom Antonijo v Jeruzalemu je pričalo, da se danes vrši imenitna zadeva. Od vseh stranij so prišli ljudje, da niso imeli vsi prostora v mestu: šotor za šotorom se je belil daleč okrog mesta, kjer so bivali romarji, ki so došli na velikonočne praznike. Po mestu je bila silna množica, ki se je gnetla, vpila in drvila proti gradu Antoniji. — Tam je čakal na vzvišenem sodnijskem sedežu nestrpno Poncij Pilat izida pri Herodu. Poslal je namreč Učenika iz Nazareta, katerega so ujeli in zatožili višji duhovniki, v obsodbo Herodu, ker je bil sam prepričan, da je bil Jezus nedolžen. Dasi je bil Pilat sam zase pagan, ali bolje, brezverec in ni veroval na božanstvo Kristusovo, vendar mu je vedno v ušesih šumela beseda Kristusova: „Jaz sem zato prišel na svet, da pričam o resnici.“

Toda, glej, zdaj se prikaže cel roj ljudstva, ki tira belo oblečenega Jezusa k Pilatu. Bela obleka je pričala, da Jezus še ni obsojen. Pretreslo ga je, in zdrznil se je pri misli, da bo moral vendarle sam soditi.

Poslanci Herodovi so povedali Pilatu, naj sam sodi. Pilat je hitro premotril ves položaj. Ker ga Herod ni obsodil, bilo je to zanj v korist, a da ga je zaničeval kot kralja judovskega, to mu je bilo neljubo: utegne mu to škoditi pri rimskem cesarju. Ker je vedel, da so ga zatožili višji duhovniki zaradi sovraštva in je pri ljudstvu priljubljen, obrnil se je na ljudstvo samo. Pilat je dobro vedel, da je Jezus veliko dobrega storil mej ljudstvom: torej je lahko sklepal, da ga bo oprostilo.

Pa še nek drug slučaj mu je dobro došel. Od egiptske sužnosti sem oproščajo na velikonočni praznik vsako leto jednega hudodelca, za katerega ljudstvo prosi. Imel je ravno takrat v ječi tri najglasovitejše, nam že znane razbojnike: Barabo, Gesto in Dizmo. Izbral si je prvega, ker je bil glavar razbojnikov, zato, da se bodo tem raje odločili za Jezusa.

To je premislil naglo v duhu, vstal in začel govoriti ljudstvu, kakor nam piše evangelist: „Jaz ne najdem nobene krivde nad njim. Ker pa imate

običaj, da vam izpustim jednega o veliki noči: mar hočete, da vam izročim kralja judovskega?"

Ko je to izgovoril, se je vsedel in čakal odgovora. Mej tem je prišel suženj s poročilom Pilatove žene Klavdije Prokule: „Ničesar ne imej s tem pravičnim, kajti grozno sem trpela v sanjah zaradi njega.“ Takrat so pripeljali na sodišče Barabo, uklenjenih rok in divjega pogleda.

Pilat je bil svoje zmage gotov, ker primera mej divjim razbojnikom in krotkim Jezusom se je obnesla popolno v Pilatovo namero. A dasi je bil Pilat dober dušeslovec ljudij, se je ta pot vendar zmotil. Kot Rimec ni vedel, koliko veljave imajo judovski duhovniki mej priprostim izraelskim ljudstvom.

Tačas so duhovniki ljudstvo pregovorili, naj glasuje za Barabo. Sram jih je bilo, da je Baraba sin izraelskega duhovnika in učenika, zato so še bolj zanj delali, da bi ga obvarovali sramotne smrti na križu.

Vesel zmage, je vprašal Pilat:

„Katerega izmej teh dveh naj vam izpustim?"

Bilo je nekaj trenutij grobne tišine mej ljudstvom pred važnim korakom. Potem so pa skoro soglasno zavpili:

„Daj nam Barabo!"

Baraba je bil torej rešen, oproščen. Baraba je stal kot največji razbojnik in hudodelnik poleg krotkega in blagega Jezusa. Dasi je bil tako hudoben, da je z nekakim veseljem zažgal rodno hišo, da je hladnokrvno moril in ropal ljudi, vendar je uvidel, da ni vreden, da stoji poleg Jezusa.

Upiral je srpo svoj pogled v tla in le jedenkrat se je ozrl v Jezusa. Tedaj ga Jezus pogleda, in njegov pogled zadene kakor ostru pušica Barabovo srce. Te mile, te prijazne in ljubeznive oči, iz katerih seva ljubezen, mir in resnica, tega pogleda Baraba ni mogel prenesti. Zbežal je izpred Jezusa med ljudstvo in divjal po mestu. V srcu pa ga je pekel kot pereč ogenj Jezusov pogled. Hitel je iz ulice v ulico, prišel zopet nazaj na trg, kjer je kričala množica divje: „Križaj ga, križaj ga!"

Tedaj ga ustavi nekdo in ga prime za rame:

„Moj sin, kam greš?"

Bil je stari Samuel.

Kakor od strele zadet je obstal, pobesil pogled in izpregovoril besedi:

„Moj oče!"

V.

Po dolgem času sta se objela znova: oče in sin, pomirjena brez besedij. Mesto besedij so govorile oči, sta pričali srca, da je vse pozabljeno, kar je zagrešil nesrečni sin. Dolgo je slonel sin na prsih starega očeta in ljudje so ju začudeno pogledovali.

Množica se je začela razgubljeti, veliko jih je pa šlo z obsojenimi na goro Golgota, da bi zrl najžalostnejši prizor na zemlji: ko križa nevhvaležni človeški rod Bogá.

Radosti se je topilo srce staremu, osivelemu Samuelu, ko je videl, kako čudoviti so sklepi Večnega, in ko je spoznal, kako natančno se je vse iz-

pošlo, kar mu je bil v nočni prikazni obljubil prorok iz Nazareta. Sin je bil rešen, in sicer dvakrat rešen. Rešen sramotne ječe in še bolj sramotne smrti na križu, a rešen tudi duševno, ker se je spreobrnil, mahoma predrugačil.

Toda . . . gorje! Ta Kristus, ki je strl verige njegovemu sinu, ta je vzel sam nase sramotilni križ. In rešitve ni zanj. Ljudstvo, kateremu je storil toliko dobrot, ga je sodilo in obsodilo. Gorjé!

Hkrati se jima je rodil v srcu sklep:

Pojdiva za Njim!

Takrat je došel tudi Obed k njima, ki je s Samuelom prišel na veliko-nočne praznike. Čudil se je, da sta se tako naglo pomirila oče in sin. A Baraba ni odlašal, ampak silil, naj gredó na Golgoto, da vsaj še jedenkrat vidijo Njega, ki more tako čudovito preustvarjati človeška srca.

Puščobno se je dvigala rjava Golgota poleg jeruzalemskega mesta. Od tam se je razlegal krik, vpitje in kletvine.

Že so bili v bližini golgotske višine, toda nakrat nastane grozna tema, da nisi videl koraka pred seboj. Vsi se prestrašijo in ne vedó, kaj bi utegnilo to pomeniti. Na golgotski višavi pa je ponehalo vpitje in kletvine. Skrivnostna tišina je zavladala po vsem jeruzalemskem mestu.

Naši znanci so prestrašeni molili, in spoznali, da je ta, ki sedaj umira, res Mesija, izraelski Učenik in Bog. Od časa do časa je motilo to čudno tišino zamolklo bobnenje, kakor glas zemskega potresa. Bile so to grozne tri ure, ko se je zgražala narava nad smrtjo Stvarnikovo.

Ob treh popoldne pa se zopet posveti in solnce zopet tako jasno sije, kakor bi se ne bilo nič zgodilo.

Naši znanci hité prestrašeni na vrh golgotski.

Jezus je že umrl. Njegove ljubeznive oči so bile že zaprte, in njegova glava, ovita s trnjem, se je nagnila na desno ramo. Po obrazu je bila že strjena kri, a iz ran na rokah in nogah mu je še od časa do časa kanila kaka kapljica krvi. Bil je to v srce segajoč, grozen prizor, ki je moral pre-tresti vsacega človeka, ki ima še v prsih čuteče srcé. Gorjé ti, človeški rod!

Pod križem pa je stala blede kot marmor Marija, Jezusova mati, Janez in drugi prijatelji in neprijatelji Mesijevi.

Ko je Baraba vse to videl, pretreslo ga je v dno srca; njegova ljubezen do Mesije, katerega je nakrat tako neizmerno vzljubil, je bila tako kipeča in goreča, da se ni več mogel premagovati: zgrudil se je ob križu poleg Marije na tla. Izpolnile so se besede Jezusove: „Kadar bom na križ povišan, bom vse potegnil na-se.“ Kar se je godilo ta dan z Barabo, si ni mogoče razlagati naravno: bila je posledica velike milosti božje.

* * *

Nekaj dni pozneje je klečal Baraba in ž njim apostoli, Marija in drugi verniki poleg smrtne postelje Samuelove v Štefanovi hiši. Bila je to ona hiša, katero je hotel oropati Baraba, in v kateri so se zbirali prvi jeruzalemski kristijani. Samuel je zbolel za smrt. Saj je pa tudi rad umrl; izpolnile so se mu goreče želje, da bi se sin spreobrnil, in da bi doživel prihod

Mesije. In to oboje se je tudi zgodilo. Na binkoštni praznik so bili krščeni Samuel, Baraba, Obed, Abigajla in velika množica drugih ljudej.

Kako čudovito ga je vodil Gospod po trnjevi poti življenja v srečno večnost. Čez malo trenutkov je bil mrtev.

Bil je prvi kristijan, ki je umrl v novi Kristusovi cerkvi.

Baraba je pa goreče razširjal Jezusovo vero po Judeji in Samariji, da bi nekoliko popravil, kar je poprej zagrešil. Obed se je vrnil v Naim, kjer je s pridom oznanoval Kristusa križanega in od mrtvih vstalega.

Izpolnile so se nad Barabo besede svetega Pisma: „Kakor resnično jaz živim, reče Gospod: Nočem smrti grešnikov, ampak da se hudobni vrne s svojega pota in živi.“ In zopet drugje pravi isti sveti Duh: „Gospod ne odlaša svoje obljube, kakor menijo nekateri, temuč ravna potrpežljivo zaradi vas, ker noče, da bi bili nekateri pogubljeni, temuč da bi se vsi k pokori obrnili.“

Opomba: Da ne bo kak čitatelj v zmoti, opomnimo, da sloni tukaj opisano življenje Barabino le v toliko na evangeljski resnici, v kolikor pravi sveto Pismo o njem: „Bil je pa Baraba razbojnik“ (Jan. 18. 40). Kar se sicer tu pripoveduje o njem, je pesniška izpeljava.

Z leseno nogo.

(Zapisal L. Černej.)

Glejte siromaka: v osemnajstem letu je, pa ima le jedno pravo, a jedno leseno nogo! Kaj se mu je neki zgodilo? Ali je že od malih nog siromašen, ali se je pozneje ponesrečil? — Poslušajte, otroci, hočem vam povedati vse, kakor je bilo v resnici.

Stepan — imenujmo ga tako — je sin ubogih starišev. Oče je drvar. Navadno je z doma, da preživi sebe in svojo mnogoštevilno obitelj. Mati skrbi doma. Kuha otrokom in hodi po dninah, da zasluži kak vinarček.

Mlajše otroke je jemala navadno s seboj, a starejše je pošiljala v šolo. Največji je Stepan. Časih je zahajal prav pridno v šolo, a časih je začel izostajati. Potepal se je več dnij zapored po gozdih in lenaril. Vsi opomini v šoli in doma niso nič pomagali.

Ker pa je lenoba vseh grdob grdoba, ali začetek premnogih hudobij, lahko umete, da je zašel Stepan vedno bolj na slaba pota. Časih je zlezal na kako tuje drevo ter si nakradel sadja, a počasi je začel celo laziti v tuje hiše, ko ni bilo nikogar doma, in izmikal je, kar mu je ugajalo.

Da bi ušel kazni zaradi neke hudobije, potegnil jo je nekega dne z doma. Nikdo ni vedel, kam je izginil. Zastonj so ga iskali. — Črez nekoliko tednov pa ga je prignal stražnik k očinskemu predstojniku. Prijeli so ga daleč nekje na Hrvaškem ter ga odgnali kot klateža domov.